

מ ד י נ ת ל י ר ז ל ס"ל ל"א/2

מיטעבת ועדת העבודה ייחסייתה גיוון
מליי, ה' במדוד חט"י, (20.6.50)
בלעה 10.00 ל"א/2

ברוכים:

חברי הועדה:

- ע. גלילמן - ח"כ
- א. אלמליח
- ס. ארנא
- א. כהן
- ס. געלוב
- נ. הרמז
- י. שחורין
- ד. שרי
- א. רובין

מוזמנים:

- י. גוריון - סגור הכסות, אגף השיקום
- י. ויינס - סגור המשפטים

היו"ר ע. גלובמן:

אני מודה את הישיבה.
בפעם הקודמת, הפסקנו בסעיף 7 וזני מבקש
הגב' שחורנית להגיד לנו מהן ההצעות/ועדה-השבה. כפי שאני מבין
סייצג סר רובין גם את הגב' לפדן.

ח. רובין:

הצעתי כמה הצעות טכניות בסעיף 6,
לפרט את סמכות ועדת התגמולים.

י. ויינס:

עברתי על החוק וכאן מדובר רק על ועדה.
לא מדובר על קצין תגמולים ועל ועדת
תגמולים. ברמה לי, שכל הביטוחים, שהיו קודם, היו חוקיים, כי שם היו
הוראות מדגעות לאנשים המעובדים. סעיף 6 מוכח, הייתי אמר,
לא לאנשים המעובדים, מלא לוועדה שצריכה לדעת כיצד לעבוד וסמן
טכניותיה. גם בחוק הגמים לא הכנסנו את זאת.

ביחס לסעיף 4 ו-5 לא צירתי, כי ראיתי
שהועדה אינה עומדת על זה.

היו"ר ע. גלובמן:

אני מודה בזה שיש בהצעה לזה.

ח. רובין:

אני מודה, שהצעה זו ייבא לתוקפו מן
הרגע של פרסום ה"שמות".

ג. וינינס:

מטרת המינוי יכול לפעמים להיעשות יותר
מפורז אבל אין זה ספוג יהיה יקבל את
המינוי. ברגע שתפרט המינוי עלינו המעלים.

ח. רובין:

לפעמים המינויים מתפרטים מפורז.

היו"ר ע. גלובמן:

יכול גם להיות אשר הנחמון מינה אדם
מטויה לקצין המוליים. הוא צריך להכנס
לעניינים ולא תוכל לבוא ולומר לי שכל זמן של פויסה שמו ב"רטרות"
אין הוא יכול לעבוד.

ח. רובין:

אם הספלה ספנה אדם מטויה זה לנפקיד
שינוי בחון לפינס - כוללים חוזר ומודיעים
על המינוי.

היו"ר ע. גלובמן:

לעתים יכול הפרט להחטב בגלל עניינים
מכניים, כפי שהיה בענין ועדות המעסוקה.

ח. רובין:

כל הענין שיש לנו בפרט ב"רטרות"
הוא זה שכל אדם יכול לקרוא אותם. הקהל
היינו לדעת שהוא יכול לפנות לאדם זה.

נוסף לזה על וידת המטה עוד למצוא נוסח
מקור המלה "וצרך".

ג. שמחוני:

ועדת המטה לא ניגשה עדיין לניסוח זה.
אנו חייבו טיוענו עוד משהו לוועדת המטה
ועל כן לא התאספנו רק לישט זה.

היו"ר ע. גלובמן:

אני מציע שועדת המטה תחליט מה תחליט
בענין "מחוק" ותחליטה תקבל כהחלטת הועדה.

ג. שמחוני:

היו לפנינו שתי שאלות: שאלה של ניסוח,
ושאלה של תוכן. בנוגע לשאלת הניסוח,
שמעתם כאן את מר גיל שחזר על הצעתו בועדה, שבמקום "תגמול יסוד"
ו"תגמול קובע" - יקראו לזה תגמול א' ותגמול ב'. מר גיל אמר
למובחית אלה מכנידים על הזכאי. מאידך, ידענו שאין לנו אפשרות
לנקוט בטכום אבסולוטי, כי יש פה סכום הנחון בידי מוסתים. כדי
להזכאי ידע מה מגיע לו, אפשר לחייב את אנף המיקום, שסדי פעם בפעם
תפרטנה רשימות במסדרו, של המכונים המגיעים. אבל אין זה שייך
לחוק. אין כל הבדל אם קוראים לזה תגמול יסוד או תגמול קובע או
תגמול א' ו-ב'. אנו חייבו להחזיר את זה כפי שזה מונח לפניכם.

בנוגע לתוכן, שמעתם את דברי מר אונא.
עיינו בשאלה זו ולא ראינו אפשרות והצדקה שמפיקה לשנות את היסוד
הנקבע כאן. בטעמים אחרים הכנסנו תיקונים אבל כפן קבענו את היסוד
עליו עובדים. התיקונים הם יזמיים.

ח. רובין:

הנצתי שתחלקה לזכאי דבריה טרם זה
מזאת: סכומים ומסבה. לגבי המסבה
הסברתי שאין כל צורך לחלקה כקודמת על המטול למד ותגמול קובע,
בין אם זה שם זה או אחר. הצעת ⁸³היא שלא תסכם הוצעה לגבי הסכומים,
ייבנה על פי קביעת סכומים לגבי כל סוג והוג בלוטפת חוסמת
יוקר.

היו"ר ע. גלובסון:

הצל יומם סקורד סומך טעוטה לחול קיצוץ
בדול המקצית. בין המקוצית טרם יהיה
טעיף
ג/אגף הסיקום בתקציב הרגיל.

אגף הסיקום בצד טעמי דברים: פגטיות וסיקום.
גם בעת שדנו על החוק של החילוק המיוחדים אינו חסיד טעמינים
לחוק את ענין הסיקום הקונסטרוקטיבי. אבל ברור כי ככל שבדילים את
הפגטיות, טקצית בסיקום הקונסטרוקטיבי, וישנן משפחות רבות שהיו מוכנות
לדחות על הפגטיות, על סוג לקבל סיקום. רוב הישוב טאן הוא ישוב
קונסטרוקטיבי ואין היא רוצה לחיות על פגטיות - יבני סוגר על הישוב הקיים
והעוליים שנתווספו בשנה שלפני האחרונה.

הצל רוצה להעיר הערה נחה למענה הנחה
הכנסת חנה למדן. הנסיון הוכיח שבדגש שפורסם חוק הנכים גדל בהרבה
מספר הפגטיות, וזהו דבר טבעי מאוד. וברור זה יהיה גם לגבי חוק זה.
יש משפחות בחוץ הישוב שלא יפנו, כל עוד אין חוק שהכנסת אישרה אותו,
שהם זכאים לפנות. לי ברור על-ידי פגטיות, מי זמיר המשפחות יגדל מאוד.

הייתי רוצה להעיר, יודע אם הפגטיות שלי
מזוור - שלא יתלקח ויכוח חריף מדי כמנסה, שכיב המצאה מי יותר נאמן
ומי פחות נאמן למשפחות החללים. ברמה לי הוצעת המצאה עתה עבודה
עצומה והכניסה תיקונים מאוד רציניים במחיצה כספית בחוק. אמרו לי
שהם מגיעים ל-30 אלף לירות על יסוד הקיים, ואני גמרה להעתיק יגיע
הסכום ל-60 אלף לירות לשנה. על סכום צומח, פירוטו-פגיעה בעבודה
קונסטרוקטיבית, וועדת הכספים לא חרטה לנו פרוטה. אני סבור, לפי
עניות דעתי, שדוקא בטעימים אלה היתה צריכה ועדה לבוא בשלטות לפני
הכנסת. אני מבקש מהמסתייגים - ברור שזכות ההסתייגות שמורה להם -
להתייעץ מחדש במצאה זו. אני מעמיד את הטעיף להצדדי.

ה י ו צ ה

בעד מסקנות ועדת המסבה - רוב
בעד הצעת רובין - פיעוט

בתקבלה הצעת ועדת המסבה

המסתייגות

לחברי הכנסת ח. רובין ונח. למדן לטעיף 8(א)

- (א) אלמנה של נספה שאין אחריו יתומים
או אלמנה של נספה אינו אחריו יתומים,
אך הם חייבים סכומים על שולחנה, יחולט
להם תקנות זמן, כמפורט להלן, תגמול
חדשי, כמובחר בטעיף 7(א).
- (1) כל ימי חייה - אם לפני מות הנספה סלחו
לה ארבעים שנה;
- (2) שנה - אם לפני יום מות הנספה סלחו לה
שלושים שנה, אך אם סלחו לה ארבעים שנה;
- (3) ששה חודשים - אם לפני יום מות הנספה לא
סלחו לה שלושים שנה.

ג. גוריון:
בקרר לתביעותיו של סניף רובין ברצוני לומר
שבביצוע זה נעשה לקדחה מן החיים. בנו
במצבים כגון מתוך עניין זה נעשה נא, וצדד לא קילנו תביעות מסין זה.

היו"ר ע. גלובמן:
מינדי יודע כיצד לבחור ביחס להסתייגותו
של חבר הכנסת רמן-מגורי - זהו חוק של
חללים ויש לו היבנות רבה.

ח. רובין:
לדעתי צדק הליך זה לא רק הנושא חשוב
אבל יכול גם להיות כלי לאחד טאטסע את
הסתייגותו של חבר הכנסת מגורי-הרצה להחמיץ הצעת פטוה, או אפילו
הצעה מרחיקה לכת.

י. שמחוני:
סעיף 8 בא להסדיר את התגמולים לאלמנה
ללא ילדים ולאלמנה עם ילדים, אם הם מינה
טפוחים על טולחנה מאיזו סיבה שהיא, לאלמנה מביימה לאחר.

ההסתייגות עברתה על ידי חברת הכנסת
לסדן יש לי הרוטם, טבט אחרים מצטרפים אליה, היא לקבוע גיל 40 בפסקה
2 במקום גיל 45.

הודעה שבצעה את הצדקה שלה מתוך ההבחנות
הבאות: הועדה עמדה על כך להתגמול החדש ייקבע כ-50 אחוז של
התגמול הקובע. זאת אומרת, שהתגמול הקובע תמיד תהיה על
זו ששפתה של שנים. היא שביעה להעמיד את זה על 50 אחוז, מתוך הבנה
שזה עניין של תגמולים ולא עניין של מסכורה ויש לאדם זה תמיד אפשרות
לפרנסה אחרת.

המסדר
דבר שני: הועדה החליטה ביחס לפסקה א'
להעמיד את / על גיל 45 מתוך הבנה שאסורה לפני זה - מבחינה
עבורית, מבחינת גישה קונסטרקטיבית, לנכרז על אשה בעל בלתי-
מסוגלת לעבוד, שאינה יכולה לסאור פתרון לקיום הכלכלי שלה. ראינו
צדק בהנסכת הגיל.

שתי המסקנות הבאות, גם 2 וגם 3, הדנות
כאלמנה עד גיל 45 ועד תקופה של 3 חודשים, יכולנה להגיע למסקנה
רק לאחר סעיף קטן (ב) שהוא מבחינה בקרה והיא נארכת, תהיה ההגלבה
של טועד 6 חודשים במקרה הראשון ו-3 חודשים במקרה השני. זאת אומרת
שאין היא נעזת למסכה ללא סימול.

ח. רובין:
הסתייגותי במסגרת לכת. מבחינת עובדי החוכן
עלי לומר שאנו מציעים 40 שנה במקום 45
שנה ו-6 חודשים ושנה, במקום 3 חודשים ו-6 חודשים.

לגבי 10 ו-15 שנה: אני חושב שיש טעם
רב מבחינת התקרה והאמיכה בדבר הגדת הכנסת שהודנית, אבל לא מבחינת
המציאות. ידוע, בין אם אנחנו רוצים ובין אם איננו רוצים, טענה -
אפילו גבר - אם היא שביעה לגיל 40 לא קל לה להכנס לתהליך החיים.
יכול להיות, שאגף הסיקור יעשה המצאים כדי לסדר אותה בעבודה, אבל
זהה תופעה יוצאת מן הכלל. צותן העבודה אינו עומל אותנו והוא לא
יקבל לעבודה אשה פעל לגיל 40.

בקרר ל-3 חודשים ו-6 חודשים. ברצוני לומר
באופן אנושי מאוד, טענה ברוב המקרים, כאשר בטל בעלה - בני מדבר על
קבוצות הגילים בין 30 ל-45 - ראינו לה ילדים שהיא איבד ביבילה מוכן
חיים. לפחות עליה לעבור תקופה מסוימת עד שיהיה תוכל להתחרר
מהטועקה ולהכנס לגלגל החיים. ישו מקרים שאינה אינה יכולה להסאור

בדירה כי אין היא יכולה להסתדר כמותו הנדרש וראויה שטובה, בו גיל לא את הארונה לבעלה. לדעתי יש לתת לה זמן יתרה שיוך לטוב התרגלות לחיים.

היור' ע. גלובמן:

הגד הנכנסת היור' נאצט את הצעתו מחוץ מידת טובה, עתה אין כל טפק, הוא נאצט ההכנסת תימן גוטמנקה עמטה בת 20 ספר זקוקה לתבוללים. אני שומר שלמדינה יש ענין להוציא את הנשים הללו ממדינותן ולהאוג לכך שתינשטנה יבנית. אנחנו מציעים לעית עליהן חרטה "אלמנה צרורה" וחטל, והחוק מטייע לה להיות "אלמנה צרורה". אני לדע סונו מכזירות לדחוף אותה לחיים, אבל ידוע, שבסקרים כאלה דוחפים דוקא הקרובים ביותר בשטחה את האטה לחיים ואילו אנשים זרים עוזרים לה רק להטבה. עד עתה הגיעו לעתונות תלונות, ואף אחת מהן לא היתה במסח זה. אין החוק נוסר על אגף השיקום לעזור לאשה, שהיא בגיל 40, במקרה שאין היא יכולה להסתדר.

ס. ארנא:

לדעתי הבטחנו כל מה שיש להבטיח הביחס להגבלת הזמן - יכול הדבר להיות לטובה ונתן לרעת האלמנה. כאשר אלמנה נודעת שיש לפניה 6 חדשים - הרי היא רואה לפניה את הקץ; לעומת זאת/טובה וזהתקונה ארוכה כדי והיא לא נראית לידי כך שהאטה חראג לסידור.

ו. גרי:

הסעף הזה, כפי שהוא נוסח, הוא הכרחי, מסור שבפרקטיקה בתוסדות העבודה - כל זמן שהייל המטוחרר יכול לקבל ומקבל את התמיכה הנקבעת לו, גדול יותר הוא אלה שמינם מקבלים תמיכה הוא יותר גדול, וזה מסוחר פבונינה מצטובנית את האדם שעליו מוטל את הסידור. הוא מיסור: אין דבר, לו יש בכל זאת מסור - בני צריך לסדר את מיסור אחד. זשעית היתה, כפי שהיה מנוסח, עומה את הלחץ מכסימלי על קצין התבוללים וגם על לשכת העבודה.

של

עלי לענות לענין הדין אחד של חבר הכנסת רובין. כאשר מה עם היא "נצרכת". "נצרך" הוא אדם שאינו מסוגל לעבודה. מי אין האטה בלשכת העבודה? מסודרת? אם אשה בת 40 פונה ללשכת העבודה, בלי כל מעודת רוטט ובללי כל תור, שולחיה אותה לבית הרוטט או לאיזו עבודה אחרת שאינה מתאימה לה - הרי פירוש הדבר שאין היא מסוגלת לעבודה, והיא נצרכת.

ז. גוריון:

ברצוני להוסיף כאן ביטויים מן המציאות. אנחנו דנים בחוק זה בעיקר לגבי השבר, כי לגבי העמיד תמיד תהיה האפשרות לתקן. אנחנו התחלנו לפני כשנה ויש לנו כיום רק 50 אלמנות בלי ילדים, שבתמכות. מדוע? מסור שהרוב של חיילינו בטלחה היה בכל זאת בגיל צעיר והוא שאיר אלמנות צעירות, שרובן בכלל לא פנה אלינו. אלה שפנו ונסצאו זכאיות, הן מיסוג המתקשות בסידור. אני שואל את חברי הכנסת רובין ולסדן - מה אנחנו רוצים בכל זאת? אנחנו מכריזים קבל כל הצעיר בארץ, שאותן מסות אלמנות צעירות, מגיל 20 עד 30 שיכולות לבנות ולהבוע תסלומים מסויימים - אני בטוח שחלק מהצעיר אפילו לא ישים לב לזה ולא יבוא לקבל כסף; אבל, ייסצאו נשים שתבואנה בתביעות. למי אנו מטייבים גזה, שהרוב הגדול, שהסתדר כבר, יבוא ויתבע, ויאמר קבלנו רק תסלום עבור 3 חדשים - מגיע לנו עבור 6.

ח. ויינס:

אני מציע לכתוב "בעדו".

מן אגף סכום בסעיף 10 לא יהיה סכום קבוע
אלא ייקבע שבמובן ההסכום הזה לא יעלה על סכום מסויים.

י. גוריון:

אני מציע בסעיף 10 לכתוב, כפי שהוא כתוב,
בתוספת אויסקון "בעדו" אבל בסוף תהיה לו
תוספת: "אולם, קצין התגמולים יהיה רשאי, במקרה שהילד נתון במוסד,
לאפחית מהסכום הזה או לעלות על סכום זה, בלבד שלא יעלה על 20 לירות.

סעיף 10 ינוסח כדלקמן:

"יתום על נספה טעניפיה 9 ו-13 אינם חלים
לגבינו - ינולם בעדו, למי שהיתום נתון
להשגחתו, תגמול חדשי כמחצית תגמול היסוד.
אולם, קצין התגמולים יהיה רשאי, במקרה
שהילד נתון במוסד, לאפחית מהסכום זה או
לעלות על סכום זה, בלבד שלא יעלה על 20 לירו

הסתייגות

לחברי הכנסת ח. רובין וח. לסדן לסעיף 10

"לדן יתום שמינו סמוך על סולחן אמו, וסעיף
13 אינו דל עליו - ינולם בעדו, למי שהיתום
נתון להשגחתו, תגמול חדשי כסוגדר בסעיף
7 (ד)."

סעיף 11.

ח. רובין:

אני מדבר עכשיו על סעיף 11. אני מנסה להתאים
אותו להצעת: "אח של נספה - ינולם בעדו,
תגמול חדשי כסוגדר בסעיף 7 (ד)".
למי שהאח נתון להשגחתו

ר. טרי:

אני חושב שאגב הכנסת רובין, בסעיף סידבר
אל סעיף 7, יצטרך לנגוע בכל יתו הסעיפים.

ח. רובין:

היו"ר יצטרך להודיע במליאת הכנסת להסתייגות
לסעיף 7 כוללת כמה טענות.

הסתייגות

לחברי הכנסת ח. רובין וח. לסדן לסעיף 11:

"אח של נספה - ינולם בעדו, למי שהאח נתון
להשגחתו, תגמול חדשי כסוגדר בסעיף 7 (ד)

12.12.50

י. מסכונות:

הועדה הכניסה תוספת לחוק הגרוינג'לי (סכונות) כלי. הורים שיש להם בן סבוגר, סלגד הבן הנספה, יקבלו סכונות התגמול, המגיע להם. חברת הכנסת לפדן תסביר את הצעתה.

ח. לפדן:

אנחנו החלטנו, / שכולים, יש להם הכנסה מסלחה מינם מקבלים תגמולים. על זה הי' כולנו מאוחדים. אבל אני חושבת, יבטי ייכול המינוי שתקיים בעצמו אלא, על ילדיו - שיש לתת לו תמיכה כלשהי. אני מציעה לשנות את הסעיפים (ג) ו-(ד) כדלקמן:

"(ג) שכולים שיש להם שני ילדים סבוגרים, ישולם לכל אחד מהם תגמול חדשי כסליס התגמול החדשי, המגיע לשכול.

"(ד) שכולים שיש להם יותר משני ילדים סבוגרים, ישולם לכל אחד מהם תגמול חדשי, כרבע התגמול החדשי המגיע לשכול."

בצורה זאת ייטאור לשכול תגמול סללי. אנחנו יודעים, שיכולים להיות 3 ילדים ונת 4, וההורים חוזרים על פתחי בניהם ועלינו לדאוג שתהיה להם תמיכה כסלחה לעצמם. מבחינה כססית אין אלה סכונות גדולים.

הצגות

בעד הצעת ועדת המסכה - ונדב
בעד הצעת המיקון - מייעוס

בתקבלה הצעת ועדת המסכה.

הסתייגות

לחברת הכנסת ח. לפדן לסעיף 12(ג) ו-(ד)

"(ג) שכולים שיש להם שני ילדים סבוגרים, ישולם לכל אחד מהם תגמול חדשי, כסליס התגמול החדשי, המגיע לשכול.

"(ד) שכולים שיש להם יותר משני ילדים סבוגרים, ישולם לכל אחד מהם תגמול חדשי כרבע התגמול החדשי המגיע לשכול."

י. ויינס:

אני חוזר לסעיף 11. אם קבלנו את ההגיון לגבי היתרו - עלינו לקבל אותו הגיון לגבי את קטן.

היור' ע. גלובטון:

מינני סביר חוקים המכירים באחים. החוק שלנו הוא רחב מאוד.

י. גוריון:

כיון שפר ויינס קור לסעיף 11 ברצוני לשאול,
אם אין כחוק הגדרה של "מח על נספה".

י. ויינס:

זהו מח, שמיין לד אב ואין לי אה, ופרנסתו על
המסלה. אין זה מח אה.

היו"ר ע. גלובמן:

אם כך הידור י י לתקן אה סעיף 11 בהתאם לכך.

סעיף 13 ו-14

ג. אונא:

בסעיף 13(א) הטלה איתה בקור עם הורים
סקבלו ילדים למפולת המצנח לא הורע על-ידי
כך, אבל יס לתת להם משהו לסם הטפול בילדים. אם קבלנו את ההטבה
שהם עוברים לסוג של אלמנות, ואלמנה סקבלה 75% - אנו יכול לומר
על ההסתייגות, כי זו הי הטבה.

ח. רובין:

למען התאמה טכנית של סעיף 13 לסעיף 7, כפי
שהצעתי אותו, אנו מציע לכתוב: במקום שהוזכר
סעיף 9 (בסעיף 13) לכתוב סעיף 7.

לגבי סעיף 14 אנו מציע במקום 4 ל"י - 6 ל"י.

הצעה

בעד הצעת ועדת המטה - רוב
בעד הצעת החוקן - מיעוט

בתקבלה הצעת ועדת המטה בסעיפים 13 ו-14

הסתייגו לרת

לחבר הכנסת ח. רובין לסעיף 13.

לכתוב במקום שמוזכר סעיף 9 -
"סעיף 7".

לחבר הכנסת ח. רובין לסעיף 14.

"הניח אחריו הנספה סכ או סנה, ספחטורם
היה עליו סמוך לפני מותו, רשאי קאין
תגמולים להורות סיטולט לכל אחד מהם
תגמול. שלא יעלה על שס לירות לחודס.

15 סעיף

ח. רובין: בסעיף 15(א) יש לי תאמה טכנית:

אני מוחק את המלים "כהפרט מבין התגטולים אנדסי, שהיתה זכאית לו אלמלא נישאה, ובין התגטול החדש, המביע על פי סעיף 8(ז)(1)" ובמקומן אני מכניס את המלים: "כמוגדר בסעיף 7(ז)".

בסעיף 15(ב) אני מוחק את המלים "על-פי סעיף 10" ובמקומן כותב "על-פי סעיף 7(ז)".

אין זו אסתטיגות טיפוחית.

י. ויינבס: עלי להעיר לסעיף 15(ב) כי אין קצין התגטולים רשאי לקחת את הילד מהאם אלא על-ידי בית-המשפט.

דבר

י. גוריון: בהצעה המקורית/זה בכלל לא היה, ועדת המטבה עוררה שאלה:מה יהיה על היתוותים, אם האם נישאת לאחר ואין הם יכולים להמשיך להיות סמוכים על סולחנה בגלל התנהגותו של האב החורג. אמרנו: טוב, במקרה כזה יוציאו את הילדים מן הבית ויסדרו אותם במוסד.

הינ'ר ע. גלובמן: אין לחטוט כאן סקצין התגטולים ירוולים כסף מענין זה. להיפך - במקרה כזה הוא עלול לשלם את המכסימום. נניח שקרובים באים ומתלונבים על כך, שהיתוותים סובלים בבית האם וקצין התגטולים יעבירם למוסד - ברור שהוא ישלם יותר עבור היתום במוסד מאשר עבור היותם בבית.

אני פונה למר ויינבס - האם הנוהג בקשר למסירת הצהרה בבתי-המשפט על-ידי האפוטרופסים עודנו קיים?

י. ויינבס: יש אפוטרופוס טבעי - זה האב, ויש אפוטרופוס מטובה. אם הוא אפוטרופוס - חלה עליו אחריות פלילית. האם צריכה לסגור הצהרה, כי היא אינה נחשבת - לפי חוקי האיטות שלנו - לאפוטרופוס טבעי.

לגבי הכספים קיים בחוק זה סעיף 20, שלפיו זכאי קצין התגטולים ליטול לידו את התגטול, כולו או מקצתו, ולהשתמש בו לסובת בני המשפחה.

ח. למדן: אני מציעה לכתוב סקצין התגטולים "רשאי להורות וכו'..." על-פי המלצת קצין מבחן.

י. גוריון: הכוונה כאן היא לזה, שגם האם מטכיסה לכך שהילדים אינם יכולים להיות סמוכים על סולחנה בביתה החדש. אני מציע לכתוב "רשאי קצין התגטולים על-פי בקשת האם".

י. שמחוני: עלי לקבוע למען אמיתות הדברים, ששאלה זו נתעוררה על-ידי החברים כשאלה המתבקשת על-ידי שני סטוס המשפחתי וזהו דבר שיש למצוא לו פתרון.

לא היה לנו ספק שיש סמכות די רחבה לקצין התגטולים, שהוא גם נושא לערעור בעדות העדושים - והוא מוסד משפטי והוא יכול להכניס שנויים בתגטולים ולהחליט למי לתת ולמי לא לתת.

סעיף 20 מטפל במד הכספי, אבל יתומים אלה הם לעתים בחינת יתומים עגולים ועלינו להגדיר מי היא הסמכות שתצטרך לפקח עליהם. בעקבות כל הדברים האלה פניתי לשר המספטים והוא הביא את השאלה הזו לוועדת החוקה, חוק ומשפט, אשר טענה אותה לראויה לדיון, אבל קטורה בכל מיני בעיות נוספות שאין להגדיר אותן באופן כולל, אגב טפול בחוק זה.

אני מגיעה מלפני כן למסקנה שמי-אפשר להכליל את התקונים המוצעים כאן, מפני שהמסמך הזאת של קצין מבחן אינה מופיעה אצלנו בחוק. זה הנותן את הסמכות לגבי אלה הנמצאים באגף הסקום.

אני מציע לא לסנות כאן חוקים. יתר הדברים ליתיה עוד צורך להוסיף בקשר עם סעיפים אחרים של החוק - יכואו במקומם.

לפני

ח. רובין: חוק זה מסדיר את הצד הסוציאלי המספקתי, אלא את הצד הכספי. ליה יש מנגנון. לפנינו כאן בעיה סוציאלית. יש הנחה נוחה כי האם מעוניינת בכך, שהילד יעבוד לסוסד - לזאת נחן מד גוררין תשובה מספקת, כלומר: במקרה זה מוסדר הדבר על-פי בקשת האם.

ישנם מקרים שהאם אינה מבקשת או מפחדת לבקש, וקצין התגמולים מטוכנע בדבר זה לרוס, אם כי אין הוא פקיד סוציאלי. חברת הכנסת ח. למדן מציעה להכניס כאן תוספת של קצין מבחן - מבחינה מסוימת גם הצעה זו מספקת. אבל אין אנו יכולים, אגב שורחא, לסנות את כל סדרי החוק אצלנו בצורך. אני רעד זה שקצין התגמולים יפעל לפי המלצת קצין המבחן ובמקרה הצורך יפנו לבית-המספט.

י. גוררין: ענין קצין המבחן אינו במקומו כאן, כי קצין המבחן הוא בדרגה יותר נמוכה, טאטר קצין התגמולים.

אם אנו נכנה לבתי-המספט נדחה את הענין לחדשים אחרים - ודבר זה לא יהיה לטובת היתומים.

לי נראה שאפשר לפתור את השאלה על-ידי כך שבסעיף זה דניכ "על-פי בקשת האם", ובמקרה אחר יטנו סעיף אחר, שדנים עליו.

י. ויינץ: ישנם סני מקרים: מקרה אחד שהאם מסכימה שהילד לא יהיה סמוך על שולחנה וגם קצין התגמולים מסכים לכך. לזה אין צורך בכל הדאה, כי הוא רשאי לתת את הסכום הגדול לפי הסעיף הקובע כמה מקבל יתום, והוא מקבל תשלום כאלו אין הוא סמוך על שולחנו של איש.

המקרה השני הוא במקרה והאם אינה מסכימה לכך. מה קורה במקרה כזה?

כי

י. גוררין: אנחנו מניחים/ אם חייבת לטפל בילדיה. אנחנו מדברים כאן על מקרה שהאם רוצה לטפל בילדיה, אבל יש גורמים אחרים שאינם נותנים לה זאת.

עוסדות כאן לפנינו שמי טאלות לברור:

- 1, שהקצין מכיר סמטהו אינו בסדר בסביל היתומים;
- 2, שהאם מבקשת והקצין מסכים.

אני חושב שתיקוני "שלפי בקשת האם" מסדר את הענין.

בשאלת השטלה מה קורה, אם האם נמצאת בטוב כזה, שהיא מפקדת מבעלה והיא מעובדת, שהיוזמה תבוא מצד קצין התגמולים. טעיף 20 קובע שהוא יכול ליטול לידי את התגמולים.

ס. אונא: לפי טעיף 20 אין הוא יכול להוציא את הילד מן הבית.

ח. רובין: שוכנעתי על-ידי סר גוריון. אנו עומקים כשן בטוביה, שישיאב חורב וילדי אשתו נמצאים אצלו - זהו דבר כללי לכל הטדינות. אין אני מציע לסנות כרגע את הפרוצדורה הקיימת בטדינות - אינני הן כרגע בשאלה, אם היא טובה או רעה - כי אינני יכול לסנות אותה. כל מה שאריך להעשות כדי להרחיק ילד מן הבית - ייעשה כפי שהוא נעשה בכל מקרה אחר.

י. ויינבס: אני מציע לכתוב בפסקא (ב):

"קצין תגמולים שאסכים, בנלתנן את דעתו על טובת היתומים...."

בתקבלה הצעת סר ויינבס

טעיף 16

הי"ר ע. גלובסון: אני מציע לכתוב אחרים המלים "הענקה מיוחדת" את המלים "להוצאות הלידה".

בתקבלה הצעת הי"ר ע. גלובסון.

טעיף 17

ס. אונא: איני מסכים לכם שהפחתות תחלנה מ-100%. ההצעה הקודמת היתה בלי פסקא ג'. השאלה היתה - אם היא טרוויחה למטה מ-18/25 ל"י וביחד יש לה כיום של 51/2 ל"י - אם כיום זה מספיק לה או לא.

דעתי היא, שאם היא טרוויחה סכומים כאלה, פרוט הדבר שהיא עובדת עבודה חלקית ואי-אפשר לסעון היא זריכה מלטהו בבית. לדעתי סכום של -52 לירות, זה סכום הוגן בהחלט, שאין כל צורך להוסיף עליו.

ח. למדון:

כפי שאני הכיכרותי, היה מוסכם בוועדת המטנה, פרט להסתייגותו של מר אונא, שההפחתות מתחילות מ-100% לגבי כל פסוגים - זו היתה הצעתי וסר גוריון הסכים לה.

י. גוריון:

הכונה היתה רק לגבי אלמנות.

ח. למדון:

ייתכן שהיתה שיחה נוספת שלא שמעתי. כאשר דברו על הפחתות לא דברו על פסוגים. נכון, שבהנמקה הונאו דוגמאות שנגעו לאלמנות. אלמנה מקבלת כל ימי חייה אם אין היא נצרכת. הסעיף הזה אינו מדבר לגבי מי שקבעו 3 חדשים. אני מציעה שמי שהכנסתו החדשית עולה על 100% יופחתו לו 25%.

י. שמחוני:

חבר הכנסת אונא היה היחידי שלא הסכים להעלות את הסכום שסמנו מתחילות ההפחתה. לא קבלנו את דעתו של מר אונא, שאם אשה עובדת בחוץ רק מספר שעות, אין היא זקוקה לעזרה בבית. אנו בעזרנו בפרקטיקה של מר גוריון, שלמעשה ברוב המקרים לא מגיעים לנכויים לפני הכנסה של 80%. אמרנו, מכיון שאלמנה היוצאת לעבודה, יש לה הוצאות סדור, מן הנכון יהיה לקבוע 20%. ז.א. ניתן לה הכנסה נוספת של 20%, בהשוואה עם נכויים אחרים שיש להם גם הכנסות.

היור' ע. גלובסון:

אני מבין את חלוקי הדעות בצורה זו:

מר אונא סוען שאותן ההפחתות שהיו קיימות לגבי יתר החוקים - תהיינה קיימות גם לגבי חוק זה. הועדה סוענת שלגבי אלמנות תהיה ההפחתה פחות מאשר לנכים. חברת הכנסת ח. למדון סוענת שלא די בהעלאת ההפחתות של האלמנות ושיש להעלות את כל ההפחתות.

ח. למדון:

אינני מדברת על פסוגים - אני אומרת: 100% הפחתות.

ר. טרי:

אינני מקבל את ההסתייגות של חברת הכנסת למדון, אבל כיון שלא הייתי בישיבת ועדת המטנה בה סוכס סעיף 17, אני מרשה לעצמי להעיר כאן הערה. אם ישנה אלמנה, שיש לה ילדים, על מנת שתצא לעבודה, עליה להוציא את מלוא התגמול על עזרה בבית, ולפעמים גם יותר. במקרה של אלמנה וילד המקבלת - 27 ל'י וההכנסה שלה תעלה על 100%, תצטרך היא לשלם את כל - 27 הלירות, על מנת שתוכל לצאת לעבודה. פרוס הדבר, שהיא במקרים רבים לא תצא בכלל לעבודה. זוהי גם בעיה חברותית. אם האלמנה יוצאת לעבודה - יש לה יותר סכויים לחזור לחיים נורמליים, מאשר אם היא יושבת בבית. אין לי הצעה - אבל הדבר הזה טעון עיון.

י. ויינצס:

אין פה ויכוח בין החברים על הסכומים שיש להפחית אותם. השאלה היא מאיזה סכום מתחילים להוריד לה. אין טורידים לה כל זמן שהאלמנה מרוויחה מה שהיא זכאית לקבל בתוספת של 100% של תגמול נוסף. היא צריכה לקבל - 27 ל'י בתוספת של - 20 ל'י ורק אז רשאים לנכות לה. רק רבע. מן המכום, העולה על - 47 ל'י. ז.א. אם היא מרוויחה - 57 ל'י, טורידים לה 2.500 ל'י.

ד. אונא:

אני חולק על ההנחה שאלמנה כזו צריכה להוציא את כל הסכום בדרך כלל אלמנה עם ילד, או שני ילדים, הולכים לבית-המספר, ובטעות בית-המספר היא הולכת לעבודה. זהו הסכום שהיא מסתכרת בשעות אלה.

אני חושב שהסכום שקבענו כסכום מינימלי הוא הוגן, כמו הסכומים שקבענו מצריכים להבטיח מחיה.

ה. רובין:

מעוף זה אינו טובן לי לגמרי. האם סר גוריון חושב שהפחתות אלו, תחטונה כסף לסדינה. עצם הכריעה כל 3 חודשים, מצריכה מנגנון מסוים. לא אומר מנגנון גדול - אבל מנגנון של כמה פקידים שאינם עומד בפרופורציה לחטכונות המקורים מענין זה. אינני שולל את התוקף המוסרי של דבר זה, אבל השאלה היא, אם בכלל כדאי להתעסק בזה.

ז. גוריון:

ברצוני לקבוע דבר מענין, שכמעט כל הנכים, הזכאים לתגמולים לפי חוק הנכים - שגם בו קיים אותה פרינציפ - יאסר שוקמו בעבודה, תגמוליהם ירדו על המינימום של רבע מהתגמול. כלומר: הסדינה חוסכת שלט-רבעים ממה שהיא צריכה לשלם.

במקרה של האלמנות הספופ קטן יותר כי לא רבות הן האלמנות, המעונינות לעזור את הבית ולצאת לעבודה, בטעה טיט ילדים בבית. אולם, לא יהיה זה מוסרי, לא לגבי הנכים, ולא לגבי האלמנות שאינן מסתכרות, אם לא נפחית מאלו מסתכרות את ההכנסה שלהן.

עד כמה שזכור לי לא היה בלתי-נכון ביחס להורים - דובר רק על אלטנות. אני מציע לקבל את התיקון שועזח הססנה הכניסה לחוק המקורי.

היור ע. גלובמן:

יש לי גישה עקבית - להרחיב סכומים, להרחיב סוגים, להרחיב זכויות - שלטה דברים אלה מן ההכרח, שבסופו של דבר יזיקו לנפגעים ולא יועילו. אם אני מרחיב סכומים - אני מקצץ בטובים; אם אני מרחיב טובים - אני מקצץ בסכומים.

לא יהיה זה מוסרי כלפי אלמנות שאינן מסתכרות אם אחות בבית-החולים, המסתכרת 70-80 ל"י לחודש תקבלת אותו תגמול שמקבלת האלמנה שאינה מסתכרת, או אפילו אלמנה שמסתכרת רק 40 ל"י לחודש כפועלת בבית חרושת לודזיה,

לדעתי יש להטאיר את ההפחתות כפי שהן; אם הדבר מוצדק לגבי הנכים - הריהו מוצדק גם במקרה זה.

אני שואל, אם אין אפשרות למצוא דרך מיוחדת להבחין בין אלמנות ואלמנות - כאלו שמסתכרות סכום קטן וילדיהם מסודרים על-ידי ארגון אמהות עובדות, או שעליהן לבד לדאוג לילדיהן?

י. שמחוני:

אני מציעה לקבל את הצעתו של סר גוריון להעלות את הסכום שמסנו מתחילות ההפיחות. תוספות אלו, אינן מכסות, בטום פנים ואופן, את ההוצאות של גידול ילדים.

הי"ר ע. גלובסון:

אני מקבל את היסוד שבהצעת הועדה -
ההפחתות עולות ויורדות עם הסכום.

י. גוריון:

לפי הטבלא מגיע לאדם המסתכר - 70 ל"י,
- 25 ל"י ומהן הוא מקבל 8 ל"י שהוא
סכום סמלי.

ה צ ב ע ה

- 1 - בעד הצעת ס. אונא
- 3 - בעד הצעת הועדה
- 2 - בעד הצעת ח. לסדן

בתקבלה הצעת ועדת המסנה בסעיף 17.

ח. לסדן:

כיון שאיני רוצה לסכן את הסגינו ביחס
לאלמנות אשקול עוד את הצעתי, וייתכן

שאצטרף עוד להצעת הועדה.

הסתייגות

לחבר הכנסת ס. אונא לסעיף 17:

שההפחתות תסארנה כפי שהן בחוק הנכים.

ס. אונא:

אני עוד אשקול אם להסתמס בהסתייגותי או לא.
אבל אני מסוכנע שאין הצדקה כלשהי
להעלאה הסכום.

ח. רובין:

אם חבר הכנסת אונא יעמוד על הסתייגותו,
- ההסתייגות של חברת הכנסת ח. לסדן היא
הסתייגות-מסנה להצעת ועדת-המסנה. כלומר: היא מצטרפת להצעת ועדת
המסנה, ואם הצעת ועדת המסנה סול הצעת ס. אונא, מתקבלת - תבא הסתייגותה

סעיף 19

ח. לסדן:

בסעיף זה אני מסתמכת על ניסוקי
בחק הנכים.

ה צ ב ע ה

- בעד הצעת ח. לסדן - סיעוט
- נ ג ד - ר ו ב

בתקבלה הצעת הועדה.

סעיף 26.

י. ויינס: בסעיף זה יש ענין ההתייחסות
לאחר 7 שנים, אשר גוריון עומד
עליו.

הי"ר ע. גלובמן: כיון שזהו סעיף רציני מאד -
נדין בו בשינה מיוחדת.

סעיף 33

ח. לסרו: בטעם מדוע בסעיף 33(ד) עמדתי
על כך שבפני ועדת הערעורים יוכל
לשא התובע או ב"כ נציגות ההורים. אך ויינס הסביר לי שהסלים
"הוא או בא-כחו" כונתם, שהוא או ב"כ יוכלו להופיע. היות ולא
תמיד ב"כ נציגות ההורים יודע את כל הפרטים והוא עצמו צריך להופיע.

הי"ר ע. גלובמן: אני מאיע לכתוב "הוא או בא-כחו או
הוא ובא-כחו".

י. ויינס: מדובר כאן על שמיעת טענות מסוג
צדדים, ויינסו סדר מסוים של דיבור.
לא ייתכן שגם הוא וגם בא-כחו יטענו את הטענות. או הוא, או בא-כחו
יטענו אותן. לא ייתכן שמצד אחד ידברו פעם אחת וכמד שני - פעמיים.

ח. רובין: דבריו של פר ויינס לא שכנעו אותי.
אין זה ברור מספיק. יש כאן סעיף,
המאפשר לנוגעים בדבר לפנות לוועדת ערעורים וועדת הערעורים קובעת
בעצמה את אופן הפרוצדורה שלה. אינני רואה כל אסון בדבר, אם
גם התובע וגם בא-כחו ידברו.

הי"ר ע. גלובמן: אני תומך בהצעת חבר הכנסת רובין.
לו ועדה זו היתה פועלת לפי הפרוצדורה
המספספית - הייתי תומך בהצעת פר ויינס. אינני רואה בכך כל אסון
אם גם התובע ידבר וגם בא-כחו נציגות ההורים ידבר. באם יהיו ניגודים
ביניהם יפסיקו. אפשר לכתוב, כפי שאמרתי, "הוא, או בא-כחו או הוא
ובא-כחו".

מר ויינס: באם תקבלו את הצעתו של יו"ר הועדה,
השר שלנו יסתייג.

הי"ר ע. גלובמן: אני מדבר עם השר - ייתכן שיש לו
נימוקים רציניים.

בתקבלה הצעתו של יו"ר הועדה לסעיף
33(ד), כדלקמן:

"תובע שהגיש ערעור לוועדת ערעור
רשאי לבוא לפניו, הוא או בא-כחו,
או הוא ובא-כחו".

סעיף 34.

ח. לסדן:

כל הסעיף הזה הוכנס לפי הצעתו. אני הצעתי, שבני המספחה, הנהנים מהתגמול שבוססו במסלול. הוצע בוועדה שתנאי הפטוח ההסכומים, לכהם ישתתף האוצר, יקבעו בתקנות. אני מסכימה לזה, בתנאי שהשתתפות לא תהיה פחות מ-50%.

הי"ר ע. גלובסון:

כטוח הוא דבר נוסף, ואינני יכול לחייב את המדינה בתשלום סחצת הבטוח.

ה צ ב ע ה

בעד הצעת ח. לסדן - מיעוט
נגד - רוב

בתקבלה הצעת הוועדה.

הסתייגות

לחברת הכנסת ח. לסדן לסעיף 34(ב):

"תנאי הבטוח האמור והסכומים שבהם פשתתף אוצר המדינה בהוצאותיו יקבעו בתקנות בתנאי שלא למטה מ-50% מהסכום הדרוש לבטוח האמור.

סעיף 35

ח. רובין:

לדעתי לא נוסח סעיף זה כראוי. העונש לא צריך להיות בקשר עם הזכויות אלא בקשר עם העבודות הנמשדות.

הי"ר ע. גלובסון:

לצעתי הנבטוח הוא בסדר גמור. מדובר כאן על מקרה שהאיט מסודר ידיעה כוזבת.

י. ויינצט:

אני מציע לכתוב: "בענין הקסור בזכויותיו לפי חוק זה".

ח. רובין:

אני מציע לכתוב: "על סנת להסיג זכויות".

בתקבלה הצעת ח. רובין.

סעיף 36.

אני מציעה בסעיף 36(א) להוסיף את המילים: "לאחר התייעצות עם

ח. למדון:

ועדת העבודה".

הצעה

בעד הלאות המע"ה כפי שהוא - רוב
נגד - מיעוט

הוחלט להסמיך את המע"ה כפי שהוצע.

הסתייגות

לחברת הכנסת ח. למדון: לסעיף 36(א):

להוסיף את המילים:

"לאחר התייעצות עם ועדת העבודה".

ח. רובין:

אני מציע להוסיף בסעיף 36(ב):
"ובהתייעצות עם מרכז הלשכות". דבר זה מופיע גם בחוק להחזרת הייל"ט מסוחררים.

נתקבלה הצעת ח. רובין להוסיף את המילים:

"ובהתייעצות עם מרכז הלשכות".

סעיף 37.

אם אנו נותנים לאח ולאחות פרוש הדבר
שאנו מורידים כן האב הטכול ומן

היור ע. גלובסון:

היתום.

י. שמחוני:

הכונה היא לאח או אחות מבוגרים שיש
תלויים בהם ועליהם לפרנס אותם. זאת
אומרת: אין מתכוונים לאח או אחות, כאשר הם בעצמם, אלא כאשר עליהם
לפרנס אחרים.

ח. למדון:

אנחנו החלטנו לגבי אח ואחות של
גמלה. קבענו להם תגמול. הם אינם
זכאים לקבל תגמול, כאשר יש להם אח או אחות לסעלה מגיל 18. אבל יכול
להיות שאח או אחות בן 19 אינו מסוגל לפרנס אותם.

היור ע. גלובסון:

הניסוח כאן אינו בסדר. אני מבקש ניסוח,
המתאים לדברי חברת הכנסת/למדון.

י. ויינש: אם נשארים 3 יתומים קטנים של אח, מהם
שניים קטנים, והם אינם זכאים לקבל תגמול
מפני שיט להם אח מנוגד, אם האח המנוגד אינו מסוגל לפרנס אותם
וזקוק לטקום - יט לתת לו, וגם שני הקטנים הם בבחינת יתומים.
אני אניא לכם את הניסוח החדש של סעיף זה לישיבה הבאה.

י. גוריון: אנחנו מציעים תיקון לסעיף 21. הפצויים
מצד שליטי. אנחנו נציע תקון זה לוועדה
ואני מציע לכם להתייעץ בענין זה.

היור' ע. גלובסון: במרנו את כל החוק פרט לשני מעיפים; סעיף
הפצויים מצד שליטי וענין 7 הסנים.

ללי למסור לכם בצער על פטירתו של מר
לוי שניידר ממסרד העבודה. שנים רבות עבד ועסה רבות - קודם
במוסדות הלאומיים, ואחר-כך עבר לטרות הממסלה. אני מציע שנשלח
תנחומים למשפחתו ולמסרד העבודה.

(הועדה מכנדה בקיסה את זכרו)

אני נוכל את הישיבה. הישיבה הבאה
סחר, יום ד', בטעה 10.30 לפנה'צ.

הישיבה ננעלה בטעה 13.10